

Onvervaard theater schokt nog

THEATER FESTIVAL CEMENT

★★★★★

Experimenteerdrift en eigengereidheid juicht de artistieke leiding toe. Het kan dus misgaan. Maar de korte voorstellingen kunnen ook volledig raak zijn.

DEN BOSCH Nieuwe – en meestal ook jonge – theatermakers krijgen op het zuidelijke Festival Cement de kans te laten zien hoe ver ze echt durven te gaan in hun werk. Experimenteerdrift en koppige eigengereidheid worden door de artistieke leiding vooral toegejuicht. Het gevolg: de korte voorstellingen kunnen volledige raak of mis zijn.

Op de openingsavond afgelopen dinsdag in de Verkadefabriek in Den Bosch was het vooral raak. Het Maastrichtse Huis van Bourgondië vaardigde Ilay den Boer af. Met *Dit is mijn vader* maakte hij zijn derde voorstel-

ling in een persoonlijke reeks over zijn familie. In dit deel laat hij zijn antisemitisme-verzameling zien: onder andere met hakenkruisen bekladde grafstenen, enge vlaggen en honderden krantenberichten over uitingen van Jodenhaat. Hij doet dat op een uiterst ontwapenende manier, samen met zijn vader, Gert den Boer, met wie hij het podium deelt.

Aan de hand van een vooraf uitge-deeld boekje met vader Den Boers levensgeschiedenis mogen toeschouwers vragen stellen over zijn verblijf in Israël, zijn krakersverleden of zijn passie voor voetbal. Ten slotte maakt de vrijblijvende joligheid plaats voor een des te grimmiger finale, waarin Ilay zijn vader confronteert met een traumatische ervaring en hij diens onuitstaanbare relativiserende houding verafschuwt. Een onontwarbare kluit van fictie en realiteit.

Dat is ook *Under my skin*, een geënceneerd interview tussen regisseur en actrice, gemaakt door Lenneke Maas bij Productiehuis Brabant, met een tekst van Marcel Lenssen.

Eerst zien we op een groot videoscherm Maas zelf en actrice Lisa van Dooremalen een moeizaam gesprek voeren over hun professionele relatie. Van Dooremalen speelt de ongrijpbare en mysterieuze actrice, en doet daarin denken aan Edie Sedgwick in *Poor Little Rich Girl*, in de jaren zestig de muze van Andy Warhol. Zo is ook *Under my skin* een bij voorbaat ge-doemde poging de essentie van een muze te doorgronden.

Alle technische, intieme en onsmakelijke facetten van een kus worden getoond

Opeens gaat halverwege een deur in het houten projectiescherm open en kijken we in het hok waar de twee vrouwen al die tijd zaten te praten. Mooi hoe videowereld en theatrale werkelijkheid zich vermengen en de muze uiteindelijk haar bewonderaar overmeestert.

Maar als de meest onverschrokke performance van dinsdagavond (Cement moet zonder meer de opningsvoorstelling gelden: *3 ways master a kiss or a twentyfiveminut kiss at your neck*).

In deze zoenchoreografie laat (Spaanse – doch in Nederland afgest deerde – Aitana Cordero alle techsche, intieme en onsmakelijke faceten van een kus zien. Even simpel egrappig als indrukwekkend uitgvoerd door zeven dansers.

En schokkend. Nog voor de belode, 25 minuten durende, hypnotisrende tongzoenscène schotelt Cordero de toeschouwer een onhygiënisch tandenpoetsballet voor dat een de van het Bossche publiek in het vkeerde keelgat schiet.

De weglopers wisten niet dat dit danig onvervaard theater gelukkig norm is op Cement dit jaar.

Vincent Koute

Festival Cement in en rond de Verkadefabriek, Den Bosch, 16/3. T/m 21/3: festivalcement.nl